

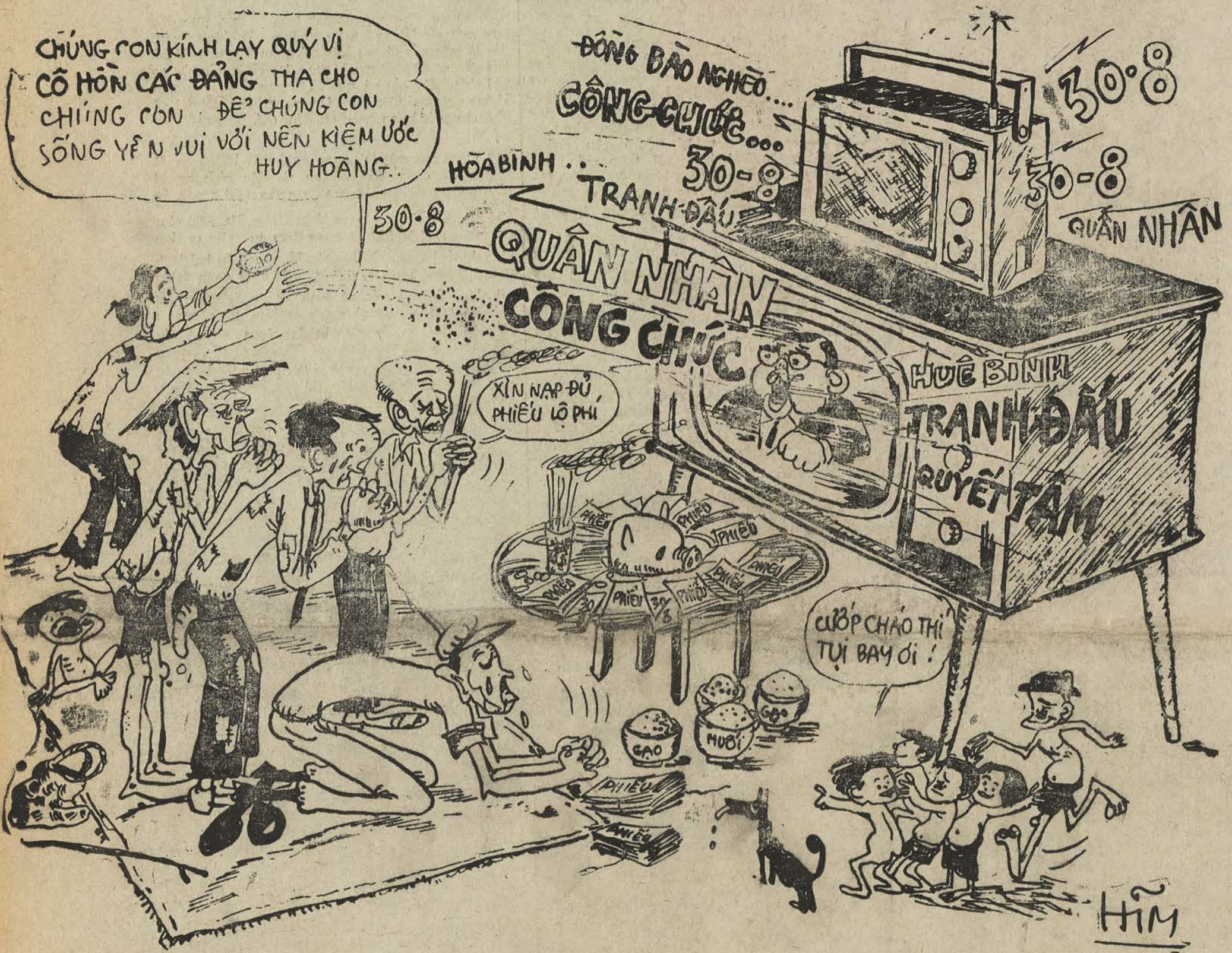

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(nôn bãi nhà nước cấp số 3716/TB/T/CHBCI)

SỐ 126
15 ?
TUẦN LỄ TỪ 20-3
ĐẾN 27-3-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VŨ — Địa chỉ liên lạc : 54 VŨ TÁNH, ÔNG NÓI 24901 — 93201

Nỗi buồn mùa bầu cử

Sinh hoạt chánh yếu trong các Quốc gia Dân chủ, là các cuộc bầu cử. Mỗi mùa bầu cử là một dịp vui mừng. Vui mừng, vì khi bầu cử, chính là dịp người dân thực sự làm chủ, người dân có cơ hội tham gia vào việc cai trị quốc gia mình. Mỗi dịp bầu cử là một cơ hội để người dân lôi cổ những tên vô lại về vườn đười gà cho vợ, đồng thời đẩy được một số người tin là có khả năng ra làm việc nước.

Nhưng ngoài cái vui trên, mỗi dịp bầu cử còn đem lại một nỗi buồn. Người ta thường nói : muốn biết rõ tâm tính một

người, hãy nhìn người đó khi lái xe giữa đám đông, hay ngồi trong đám bạc. Khi lái xe giữa đám đông, cũng như khi đánh bạc, nhất là lúc đang thua cay, bản tính tự nhiên của con người đều phơi bày ra hết. Ai lịch sự, ai trầm tĩnh, ai nóng nảy, ai nhỏ nhen bần tiện, thấy hết. Mỗi bầu cử cũng như một canh bạc, thụ ủy liên danh cũng như người lái xe cố vượt lên giữa đám đông. Tất cả mọi "thú tính" đều phơi bày ra hết.

Mười sáu Liên danh chạy đua vào Thượng Viện đang tung ra những đòn bản thủ nhất để hạ nhau. Và nhiều "thân

tượng" bắt đầu đổ vỡ.

Đầu nhất trong mùa bầu cử này, có lẽ là các sinh viên, và cựu sinh viên trường Luật. Như mọi người đều biết nước ta có bốn vị thạc sĩ Luật. Ông Thạc Sĩ Nguyễn quốc Định thì từ lâu đã ở bên Tây, làm việc cho Tây. Ông Thạc Sĩ Vũ quốc Thúc thì đem cái tài Kinh bang tế thế của mình ra giúp Chánh Phủ, giúp dân ngày càng nghèo khổ thêm. Còn có hai ông Thạc Sĩ Vũ văn Mẫu và Nguyễn Cao Hách, vẫn được đời kính trọng. Nhưng dịp bầu cử này, những người yêu mến kính trọng hai

ông đang đau như bị tình phụ. Ông Vũ văn Mẫu thì đầu quân cho An Quang, nấp bóng các thầy để hy vọng chiếm được một cái ghế ở viện Cầu Mống. Ông Nguyễn Cao Hách thì làm thụ ủy liên danh con cá sống vì nước của cái lực lượng do ông Nghị Ngải làm Chủ Tịch. Lực Lượng này được các thầy bên Việt Nam Quốc Tự và Miền Vinh Nghiêm đỡ đầu.

Một ông đi với Tây, một ông đi với Nhà nước, một ông đi với An Quang, một ông đi với VNQT!

Ô hô ! thế là hết !

Chế độ chúng ta làm gì cũng chậm

Một nhóm thanh niên Huế vừa về Sài Gòn chơi, có đến tòa soạn CO và hỏi thử anh em Con Ong là chính sách thanh niên của nhà nước là chính sách gì? Anh em Con Ong tịt ngắc, vì từ lâu rồi với những khủng hoảng kinh tế, anh em Con Ong cũng như đa số đồng bào nghèo thuộc thành phần trên rặng dưới lưn đạn chạy học xi đầu để đuổi theo vật giá, rồi tiếp đó là những cuộc xuống đường của anh em phe bình, anh em học sinh, sinh viên, đòi quyền sống, đòi tôn trọng giá trị con người, lại tiếp theo

là những biến chuyển chính trị làm nhức đầu mọi người như đòi hòa bình tức khắc, đòi trung lập, đòi ngưng bắn da beo v.v... đã làm anh em quên mất là tại xứ Giao Chi Cộng Hòa còn có một Tổng Nha Thanh Niên. Đường như Tổng Nha này trực thuộc Bộ Giáo Dục thì phải, mà Bộ này theo lời tự thú trong đầu xốt cũng như trong mĩa mai của ông Thứ Trưởng thì ngay Bộ Giáo Dục cũng chỉ biết đánh có một thứ võ, đó là võ rừng, còn chánh sách Giáo dục chẳng có con mẹ gì. Một khi Bộ gọi là Bộ Giáo Dục đã dẽch có chính sách Giáo Dục thì sức mấy mà Nha Thanh Niên trực thuộc Bộ đó lại có được một chính sách thanh niên.

Nhóm thanh niên Huế cười khi và nói thêm rằng: Năm 68 Tổng Thống anh minh của chúng ta là ông Nguyễn văn Thiệu có ra tận Huế để đặt viên đá đầu tiên xây cất trung tâm sinh hoạt thanh niên. Lễ đặt viên đá đầu tiên được tổ chức long trọng lắm, có diễn văn, có hiệu thị có thanh niên do công chức quân nhân trẻ đội lốt đàn chào, lại có cả cán em nhi đồng và các thanh thiếu nữ thớm như hoa đứng trình diễn nữa. Nhưng từ năm 68 tới nay, sơ sơ hai năm rồi, khu đất dùng để xây cất trung tâm sinh hoạt thanh niên vẫn chỉ là một bãi cỏ hoang, một "vật chó ỉa" và viên đá đầu tiên do vị nguyên thủ anh minh đặt thì nay đã lên rêu mốc và mưa nắng đã làm mòn đi quá nửa.

Nhóm thanh niên Huế tiếp: Các nhà đạo đức có cả đạo đức giả thường chê thanh niên sống không có lý tưởng, sống buông thả, không biết có ngày mai, sống thác loạn theo trào lưu vật chất v.v nhưng thử hỏi nhà nước đã có một chính sách gì cho chúng tôi theo đuổi, có những phong trào lành mạnh nào cho chúng tôi ham mê, chẳng có một cái khi khô gì hết. Các anh biết đấy, hai năm một trung tâm sinh hoạt thanh niên Huế vẫn chỉ là bãi đất trống, lè lói, cùng cách làm việc như vậy làm gì thanh niên chúng tôi không chán. Chế độ chúng ta làm gì cũng chậm, cũng hao hót phải không các anh. Con Ong thấy anh em Huế nói đúng quá bèn đốt nhà nước một phát.

Lực Lượng Đoàn Kết Đại (gọi tắt vì Lực Lượng này hệ thấy chất tì là ngòi đại với nhau, Trường hợp dân Mãn mới ra, sau bao nhiêu lần cãi nhau như mò bò mới lập được liên danh với người Hiến Béo là một chứng minh cụ thể) lại vừa dọa sẽ xuống đường có trang bị gây gộc, để nếu cần sẽ bạo động tùm lum.

Theo bọn C.O này, dù các ông xuống đường để chống chính phủ liên hiệp với Cộng sản, hay xuống đường để đầy mông Lãnh tụ Hiến Béo vào Thư ợng viện...cũng đều không nên cả.

Nếu nói là xuống đường để chống CP Liên hiệp, bọn C.O thấy rằng các ông chống cũng bằng thừa, vì dân chúng chẳng ai ưa cái bọn "Tam khoan" cả. Sở dĩ họ im lặng vì thấy chưa tới lúc phải vùng dậy, chứ không phải im lặng để dành riêng cho Lực Lượng Đoàn Kết Đại độc quyền chống Cộng dẫu. Vài chục, vài trăm mống với gây gộc xuống đường khuấy loạn phố lúc này cũng chẳng chống được con mẹ gì, trái lại tình trạng rối ren chỉ tổ làm lợi cho Cộng sản.

Còn nếu xuống đường với chủ đích đánh bóng cho Lãnh tụ Hiến Béo, lại càng không nên nữa. Dân chúng vốn không ưa đánh bóng cái lối bạo động. Nếu có bạo động, chỉ nên để một mình lãnh tụ Hiến Béo «bạo động» như vụ tậu Lá Đa Tây Dược vừa qua.

Theo C.O, còn thiếu gì cách đánh bóng cho lãnh tụ. Chẳng hạn như cho đảng viên khắp miệt Hồ Nai gửi đăng tin mừng trên khắp báo Xây Dựng rằng lãnh tụ Hiến Mập sắp có con—Mới lấy vợ hơn một tháng mà đã sắp có con, tất nhiên sẽ gây được sự chú ý của... toàn thể cử tri.

Cần gì phải xuống đường cho mệt.

Thôi đi, ông Đoàn Kết Đại

HẬU TẢ

Trong lúc di chuyển từ Saigon — Cần Thơ, vì sơ ý rớt mất giấy tờ căn cước, thẻ báo chí, bằng lái xe và một thẻ chủ quyền xe hơi số E.O. 4.148 mang tên Hoàng thị Quý

Nếu quý vị nào thấy xin gởi tới địa chỉ dưới hoặc có thể gởi cho cơ quan chính quyền địa phương và thông báo cho tôi ngay. Sẽ có hậu tạ.

NGUYỄN VĂN MINH

chủ nhiệm CON ONG

54, Võ Tánh Saigon—ĐT : 93.801

MỘT CHUYỆN MUA BÁN

Quan Thượng gục đầu trên án thư, gục đầu trên một sấp hồ sơ «tham nhũng» của chính quan, đây là một xấp phóng ảnh mà quan Thượng đã bỏ khá tiền ra để nhờ người chụp lại. Nhìn xấp hồ sơ với chiều dày của nó, quan Thượng lắc đầu, quan không ngờ mọi việc quan làm trong bóng tối lại có những người biết tường tận đến thế.

Quan cau mày lại, quan nghĩ mãi không ra là kẻ nào đã cung cấp những tài liệu chết người này, những tài liệu để đưa quan vào ngòi trong áp

Chí Hòa này cho cơ quan Viện Giám Sát. Mai này, chỉ mai này thôi, khi cơ quan đem sự việc ra ánh sáng thì đời quan kè như nát, kè như thân bại danh liệt, mọi người quen, người lạ sẽ nhìn quan bằng cái nhìn nửa con mắt, và quan thấy rõ trong cái nhìn đó, bật lên một ý nghĩa rề bủ khinh mạn: «A thằng ăn cắp của công, thằng tham những cấu kết với gian thương, ời quan Thượng đấy, quan Thượng vẫn thường tự khoe là mình trong sạch, mình liêm khiết nhất nước, thì ra nó chỉ là đồ giả nhân, giả nghĩa».

Quan Thượng cắn chặt môi lại, quan cần phải sống, cần phải cứu vãn danh dự bằng bất cứ một giá nào, quan thấy phải mua ngay thẳng giữ tài liệu với bất cứ giá nào, một triệu, hai triệu, năm bảy triệu cũng được. Trong mấy năm qua, quan kiếm dư vài trăm triệu, nay bị mất năm bảy triệu cũng không sao, mất 5, 7 triệu mà đời tư quan được sáng, còn hy vọng được giữ những chức vụ cao cấp hơn, và quan sẽ thu lại mấy hời, chứ tiếc bây giờ, nếu sự việc ra trước ánh sáng, quan tới muôn đời cũng chẳng ngóc được đầu lên.

Lòng hơi vững tin quan đứng dậy, quan ra xe, người cận vệ kính cẩn mở cửa sau xe cho quan lên rồi chạy lên trên ngời bên tài xế. Quan ném cho một cái địa chỉ, tài xế cần trọng cho xe chạy, các đàn em của quan đã từng nói với người tài xế: Anh chạy cho quan phải luôn luôn cần trọng, vì quan là đệ nhất lương đồng của trào đình.

Tới nơi quan muốn tới, quan xuống xe dặn tài xế cận vệ ở ngoài, rồi quan đi vào một căn nhà, cửa ngoài căn nhà đóng kín có đề bằng «chó dữ» Quan bấm chuông, chẳng có tiếng chó dữ nào sủa cả, một người ra mở cửa, ngay khi quan vừa lọt vào là cánh cửa cũng khép kín ngay. Quan bước vào phòng khách, chưa bao giờ quan thấy quan nhục nhã như bây giờ, một kẻ nếu ở trong Bộ quan chỉ là một tên hạng bét, thấy quan chẳng dám ngừng đầu lên, mà ở đây nó dám... ngang hàng với quan, lại còn chơi trội hơn quan là khác. Quan cắn răng ngậm bở hòn làm ngọt. Sau khi an vị xong, Quan nói ngay vào vấn đề đề rồi thấy khó chịu khi phải nhìn cái mặt khó đăm đăm của hân: Khó lắm, khó lắm thưa ông, việc này làm tôi tù rục xương như không, tôi không dám đầu, ông cho tôi cả trăm triệu tôi cũng hàng, làm sao mà dám thủ tiêu một lúc một chồng hồ sơ quá nhiều thế, Quan xuống nước năn nỉ:

— Thôi anh cố giúp tôi, 10 triệu chẵn đó, tôi biếu anh thêm một cái xe Toyota. Cố gắng giúp tôi. Thủ tiêu xong nếu thấy lộ anh trốn ngay đi, với 10 triệu anh sống ở đâu cũng được, đưa cho vợ con chừng hai triệu buôn bán. Thôi tôi về, Nếu đồng ý ngày mai anh đưa lại cho tôi và lấy tiền. Tôi đưa trước anh 500 ngàn.

Quan đặt mau một gói giấy xuống bàn rồi đứng dậy đi ra.

16

Liên Danh NAM-BẮC-TRUNG

BA CÂY CHỤM LẠI NÊN HÒN NÚI CAO

NGUYỄN-TIẾN-HỶ

Bác-sĩ Y-khoa

Sinh năm 1915 tại Hà Nội Sáng lập «Đại-Việt Quốc-Dân-Đảng Việt-Nam» năm 1939. Cố vấn phái đoàn Việt-Nam tại Hội nghị Genève năm 1954. Chủ bút tờ báo Sài Thành 1958. Tác giả quyển «Vấn đề đổi lập chính trị» năm 1970.

NGUYỄN-ĐÌNH-CỒN

Sinh năm 1912 trong một gia đình theo đạo Công Giáo tại Ninh Bình (Bắc Phần). Tốt nghiệp Kỹ Sư Tơ Sợi tại Pháp. Giám Đốc Cơ Sở Kỹ-Nghệ Đ.V.Q.D.Đ. xứ bộ Miền Nam.

THẠCH-SUNG

Công Chức

Sinh năm 1927 tại Trà Vinh (Nam phần). Đệ Tam Phó Tổng Thư Ký Q.H.P.H. Phó Tổng Giám Đốc Đặc trách phát triển đồng bào Việt gốc Miên.

NGUYỄN-VĂN-THIỆC

Nha-Y-Sĩ

Tốt nghiệp Nha Khoa Đại-Học Ba Lê. Sinh tại Cần Đước, Tỉnh Long An (Nam phần) Chứng chỉ Luật Khoa Quốc Tế LaHaye (Hòa-Lan) Cựu Sinh viên Viện Thiết Kế Đô Thị (Ba-Lê) Nguyên Nha Sĩ Đại-úy Q.L.V.N.C.H

NGUYỄN-QUANG-ĐẠT

Kỹ-nghệ-gia

Sinh năm 1915 tại Bắc Ninh Hội Viên Hội Đồng Quản Trị Phòng Thương Mại và Công Kỹ Nghệ Saigon Ủy viên Hội Đồng Điều khiển Tổng Đoàn Công Kỹ Nghệ VN.

TRẦN-VĂN-THOÀN

Sinh năm 1908 tại Biên Hòa (Nam phần). Chương Lý Tòa Thượng Thẩm Saigon. Phó Chương Lý Tối Cao Pháp Viện Đại Tá Giám Đốc Nha Quản Pháp.

PHAN-VĂN-CHÂM

Viết Báo

Sinh năm 1919 tại Thanh Hóa Một sáng lập viên Đại Việt Q.D.Đ. năm 1939. Ủy viên Trung Ương Q.D.Đ. năm 1947

SIU-PLUNG tự ĐỖ-CAO-NHẤT

Giáo Chức

Chủ Tịch Hội Đồng Tư Vấn Tỉnh Pleiku Đệ Nhất Phó Chủ Tịch Phong trào đoàn kết các Sắc tộc Thiểu số.

NGUYỄN-VĂN-LÂM

bd NGUYỄN-HƯNG-VIỆT

Viết Báo

Sinh năm 1920 tại Hà Đông (Bắc phần) Năm 1945 đang làm Công Chức bỏ việc gia nhập V.N.Q.D.Đ. chống thực dân, Cộng-Sản. Từ đó liên tục tranh đấu trong hàng ngũ Quốc Gia.

ĐOÀN-VĂN-THÁI bí danh ĐẶNG-QUANG-VIỆT

Công Chức

Sinh năm 1919 tại miền Trung. Cố vấn Tổng Liên Đoàn Công Nông V.N. Đảng viên Đại Việt Q.D.Đ. từ 1944.

Kính thưa Đồng bào thân mến,

Nền Đệ nhị Cộng-Hòa thành lập đã được ba năm. Bây giờ Đồng bào lại dùng lá phiếu của mình để định đoạt đường lối chính trị cho đất nước trong những ngày tới.

Trong ba năm, trải qua hai lần tấn công mãnh liệt của Cộng sản, chúng ta đã cố gắng gìn giữ cõi bờ. Chúng ta đã thắng lợi. Nhưng về phương diện chính trị cũng như về phương diện kinh tế, xã hội, chúng ta chưa được thỏa mãn. Nhiệm vụ xáo trộn đã xảy ra nhưng chưa được giải quyết hay mới chỉ giải quyết nửa chừng.

Tình trạng chậm tiến như vậy là do một nguyên nhân mà ngày hôm nay Đồng bào dùng quyền của mình để sửa chữa. Đó là bệnh ấu trĩ của Lập-pháp. Vì Lập-pháp ấu trĩ nên Hành-pháp không hữu hiệu. Chính quyền vì thế chưa mang lại cho chúng ta một đời sống xứng đáng.

Chúng tôi, một số người đã cùng nhau tranh đấu cho Quốc-gia Dân-tộc trong mấy chục năm trời, vẫn cố gắng tiếp tục đến ngày nay. Chúng tôi đã cộng tác với một số anh em mới cùng theo một đường lối Quốc-gia, cùng chung một Lý-tưởng, đã lập nên Liên-danh « **NAM - BẮC - TRUNG** » lấy dấu hiệu là « BA CÂY CHỤM LẠI nên hòn núi cao » ra tranh cử vào Thượng-Nghị-Viện.

Chúng tôi nghĩ rằng : Dân-chủ là phân quyền, phân quyền để mỗi quyền đều sắc bén, rồi quyền này bồi bổ, hỗ trợ cho quyền kia chứ không phải để mỗi quyền đều yếu ớt rồi quyền này đố kỵ quyền kia, bên này đổ trách nhiệm cho bên kia, đi đến chỗ phân tán hỗn loạn, mất uy tín Quốc-gia.

Chúng tôi cố gắng làm mọi cách hợp pháp để cho nền Lập-pháp của chúng ta trưởng thành ngõ hầu giúp cho Hành-pháp ngày càng hữu hiệu để có thể giải quyết được những vấn đề quan trọng của Nước Nhà và thực hiện dần dần những mục tiêu của Cách mệnh như sau :

I. — Tranh đấu ôn hòa, xây dựng một nước Việt-Nam độc lập, dân chủ, thống nhất, hòa bình, cần kiệm hạnh phúc.

II.— Thực hiện nền dân chủ về chính trị và kinh-kinh-tế :

A. — Dân-chủ chính-trị :

- a) Tiêu diệt mọi tàn dư Phong, Thục, Phiệt.
- b) Tiêu diệt mọi khuynh hướng hay tư tưởng độc tài.
- c) Thực hiện mọi tự do dân chủ.
- d) Toàn dân tham dự chính trị một cách công bình.

B. — Dân-chủ kinh-tế :

- a) Tiêu diệt những tệ đoan kinh tế thực dân, phong kiến.
- b) Xây dựng một nền kinh tế mới căn cứ vào khả năng Con Người và những nguyên liệu Trời cho.
- c) Mọi người đều tham gia sản xuất bằng chân tay hay trí óc.
- d) Nâng lao động tay chân ngang hàng lao động trí óc.
- e) Thực hiện ruộng về người cày và ruộng phải có người cày.

III.—Nâng cao và cải thiện đời sống của nhân dân :

- a) Thi hành mọi luật lệ xã hội để nâng cao đời sống người dân, chú trọng nhất đến những anh em và gia đình chiến sĩ có công ngoài chiến địa. Giảm thiểu sự chênh lệch đời sống nhân dân.
- b) Thực hiện an ninh xã hội để bảo vệ Đời sống Con Người.
- c) Tôn trọng địa vị phụ nữ trong gia đình và ngoài xã hội.
- d) Cưỡng bách Giáo dục để tạo một thể hệ công dân Việt-Nam mới.
- e) Xây dựng một nền văn hóa dân tộc tiến bộ.

Kính thưa Đồng bào thân mến,

Chúng tôi đã trình bày những nguyên tắc căn bản để xây dựng Đất Nước chúng ta. Những vấn đề có tính cách thời sự cũng sẽ phải được giải quyết lần lần một cách hợp tình, hợp lý, phụng sự quyền lợi của Quốc gia Dân tộc.

Chúng tôi mong Đồng bào sẽ dùng quyền của mình để quyết định cho tương lai Đất Nước. Chúng tôi hy vọng vào sự sáng suốt của Đồng bào.

Kính chào Đồng bào thân mến.

KỶ - LÂN MÙA RỒI

Ngày 14-8- Dân Sài Gòn thấy xuất hiện ở gốc cây, vách tường, cả vách tường những chủng xi công cộng những tấm giấy có in hình bọn Ngạc ra tranh cử bán phần Thượng Viện.

Người dân Sài Gòn chỉ nhìn thoáng qua những tấm giấy ấy rồi nấp một bãi nước miếng thờ ơ quay đi chẳng ai có một chút thì giờ để dừng lại xem bọn Ngạc ấy khoác lác những cái gì - Nhưng không xem trên vách cầu tiêu, người dân lại bị xem trên màn ảnh Tivi bị nghe đài phát thanh. Xuất hiện trên Tivi tới 14 là bọn Kỳ Lân mùa rỗi. Bọn này khoe bằng cấp đầy người

tự nhận là một liên danh trí thức, là một liên danh gồm những người mới, «chuyên chở» những niềm hy vọng mới cho dân chúng, rồi sau đó cũng hứa hẹn đấu tranh cho Hòa bình, cho chính nghĩa, hứa đem lại áo cơm cho những người dân đang cong lưng chạy theo vật giá vì nhờ ơn chế độ, nhờ ơn thuế kiếm ước. Dân nghe những lời nói nhăng cuội của bọn Kỳ Lân và những bọn khác cũng không vì thế chỉ muốn đập mìn nó Tivi và radio. Năm 1967, bọn Ngạc ra tranh cử gần 500 đũa trong 46 liên danh, cũng đã hứa hẹn như vậy, nhưng những liên danh đặc cử đã

làm được cái gì cho dân cho nước, hay chỉ lợi dụng quyền lực, chức vụ đi công du, làm áp phe, chửi bới kẻ khác để lấy tiền, điền hình ngay trong liên danh Kỳ Lân mùa rỗi đó, có 2 tên Đào Đăng Vỹ, Phạm Văn Triển đã làm được những gì ở Thượng Viện trong ba năm qua, chẳng làm được gì hết, mà tệ hại hơn nữa, chẳng nói được câu nào. Đã có một ai được nghe thấy những tiếng nói của Đào Đăng Vỹ, Phạm Văn Triển ở Thượng Viện chưa? Vậy mà Kỳ Lân mùa rỗi đã tráo gọi đó là những khuôn mặt mới, những hy vọng mới.

Nếu người dân ở cái đất nước này có hy vọng là hy vọng ở những người đang đấu tranh âm thầm cho quê hương, cho dân tộc trên mọi chiến tuyến văn hóa, chính trị, kinh tế, xã hội, nhất là quân sự, hy vọng ở những người lính vô danh năm gai nếm mật, chứ không hy vọng ở bọn trí thức khoa bảng, bọn chính khứa thời cơ, đón gió và xoi thịt.

THÍCH LÀM ĐẠI SỨ

Ông Tướng chỉ thích giao du với những đàn bà đẹp thuộc giới thượng lưu vừa ngó ý muốn đi làm Đại Sứ. Ông nói: *Tôi thích đi làm Đại Sứ lắm, nhưng việc đó đâu tới phiên mình*. Rồi nhân trả lời câu hỏi của báo chí về việc thay đổi một số tướng lãnh, ông cho biết rằng nếu có lệnh thay thế ông dzot liền, một

Ông tướng trên thích đi làm Đại Sứ, thích vào chỗ ngồi chơi soi nước... quả là ông đã nêu cao một tấm gương sáng về tinh thần chiến đấu cho binh sĩ, trong giai đoạn khó khăn này. Bọn viết lách nham nhở C.O xin nghiêng mình trước tấm gương sáng của ông.

Theo bọn C.O Nhà Nước nên cho ông Tướng «muốn dzot» đi làm Đại Sứ ông ấy đã có khả năng tán được những đàn bà thượng lưu, tán tỉnh ái tình giỏi, thì về mặt ngoại giao thế nào cũng khá. Thứ nữa làm Đại Sứ chỉ chơi với những người thượng lưu, chứ không giao du với những kẻ hạ cấp, nên càng thích hợp với mẫu người của ông ấy nữa.

Một người đã muốn dzot ra khỏi chốn tên bay đạn rêu (đã đảo ngũ trong tinh thần) Nhà Nước chẳng nên lưu giữ làm chi. Con Ông dzot nghị với ông Nhà Nước nên cho ông ấy qua làm Đại Sứ tại Ấn Độ, biết đâu người Thủ Tướng xứ Cà Ri lại chẳng mê ông Đại Sứ con nhà giàu, học giỏi và nhờ đó mà mỗi bang giao Việt Ấn chẳng tốt đẹp trở lại, sau khi bị phún Thị Bình làm sứt mẻ.

ĐƯỢC LẮM

Đề chứng tỏ CO luôn có mặt khắp nơi với chủ trương đả phá những chuyện thói và sẵn sàng khích lệ những chuyện thối, CO ngợi khen nỗ lực cùng thiện chí của Đại Tá Khôi, Thị Trường Đản trong công cuộc phát triển thị xã, trợ giúp dân chúng như xây cất thêm phòng học, bệnh viện, bến cá cùng nhiều dự án quan trọng khác. Tuy nhiên, xin lưu ý ông Thị Trường về vài đường phố bụi bặm và hệ thống cống rãnh trong thị xã cũng vẫn đề rác cần phải cấp thời giải quyết. Riêng về Phế Binh, C.O chúc ông sớm thực hiện được việc xây cất chung cư và trợ giúp anh em lính què một cách tốt đẹp hợp lý để C.O có thể khen ông thêm phát nữa và quên việc lamhơi hổ của ông tại Caraven. Nghe nói ông sắp trình Tổng Tổng ý kiến cho xuất ngoại tự do với điều kiện ký quỹ 5, 10 triệu, cho nhảy đăm du hí nhưng đánh thứt thật nặng để thêm ngân

sách giúp Phế Binh và công cuộc xã hội Được lắm, những anh nhà giàu chuyên đầu cơ tích trữ bóp cổ dân nghèo có đi càng thêm nhẹ đưng quần. Như thế chẳng hơn tình trạng mập mờ trốn sâu lậu thuế hiện nay và nhà nước chẳng được đồng bạc nào. Vì cảm cơ bạc mồi dâm, các sông bạc và các tiệm bán thịt người vẫn đầy đầy hoạt động huỳnh huých; cảm nháy lăm, dân làng nhót vẫn khiêu vũ như già gạo tại các bar có chủ Đại Hàn và đặc biệt nhiều nơi bên Gia Định khéo chạy chọt cộn có mục «vũ con nhộng» nghĩa là nhảy ở trường để lá đa một đồng với đa số khách hàng người Việt. Chỉ có mấy chú Ba Chú Phi và những ông bạn Sâm Cao Ly trong khi chủ nhân người Việt làm ăn khó khăn cười tươi như mếu, một số phụ nữ vì sinh kế đã phải ngã vào tay ngoại nhân để dâng đề rượu đồng VN bị cày bừa nát bấy.

Ngồi rả gãi hàng giải lãn tẩn
Trần Văn Hương

NGÂN NĂM NHỮNG CÁI CỦA BÀ TO

Ông Nghị Giải toan mở giải rút mớ hàng hùm các bà và bị hùm nó cắn.

Chẳng hiểu dạo này giữa mồm giữa miệng ra sao, hay vì nắng cực quá cho nên ông Nghị Bùi vẫn Giải muốn tắm mát ở những cái giếng sâu những cái giếng mà bà Hồ Xuân Hương ca tụng «giếng mát thanh tân, giếng lạ lùng, cầu trắng bắc ngang đôi ván ghé, nước trong leo lẻo một giếng thông» Nhưng ông Giải mới mới tới đám «cá ri» nó cắn. Chẳng là ông Giải một bữa hứng tình có đưa ra một nhận định «Phần lớn các ông tướng tá có hành động tham nhũng phần lớn là do các bà lớn, bà bé xúi dục» Bị tọng ngay một phát đầy họng, một phát bất tỉnh linh đầu có sung sướng gì mà đau thấy mồm nội, lẽ dĩ nhiên các bà phải xuýt xoa, phải nổi khùng hất ông Giải một phát xuống gầm giường, và sau đó các bà la lên bai bai:

— Khi gió cái nhà anh Nghị này.

Bà Trần ngọc Oánh, vợ một Nghị Sĩ đồng viện với ông Giải, một thứ bà già giết giặc sau khi đã chửi một câu ầu yếm như trên, đã mất bình tĩnh quay lại tố một số «chị em» mới có chồng lên tướng lên tá hơi mau rằng: Chính cái sự lên chức quá mau của một số ông chồng, mà một số phu nhân đã lợi dụng ngay cái chức vụ của chồng để làm những việc bậy bạ (câu này có thể diễn nghĩa như sau, chính cái sự cương lên quá mau của các ông chồng, mà một số các bà đã vội nắm ngay lấy cái của ông chồng mà đánh đu trên cành trúc lợi) Sau đó bà Oánh chẳng hiểu học vấn tới đâu đã chế vợ các tướng tá mới lên là kém học thức, nôm na là dốt lòi tròn. Vì cái sự dốt đó nên các bà đó đã làm những chuyện bê bối, kể cả chuyện nhảy dù (nguyên văn) Bà Vỹ nói lời bà Oánh, nhưng bà Vỹ khiêm tốn nhất

mục chỉ từ tốn nói rằng, nếu có những chuyện tham nhũng như vậy thì nên đóng cửa bảo nhau, không hiểu bà Vỹ nói là vợ chồng các tướng tá ấy đóng cửa dạy nhau hay nói những chuyện tham nhũng không nên khai ra công khai trước dư luận? Còn Bà «Tướng» Là giận dữ hơn, theo báo Độc Lập thì bà cho ông Giải nói những lời trên là ám chỉ bà trong vụ mua bán vũ đạn đồng sắt vụn được chính phủ cho phép. Bà Là úi cho ông Giải mới cho phát là sao không dám đụng chạm tới bọn Phi, Đại Hàn cũng buồn bán đồng nát như bà, mà làm khó dễ cho những công ty người Việt Bà Là nói có lẽ thấy công ty của bà làm ăn phát đạt nên ganh tỵ mà tố cáo, vì chồng bà là MỘT TƯỚNG CÓ THỂ LỰC. Đề kết luận bà là nói rằng chính sự tố giác của ông Giải đã làm hạ giá ông (câu này bí hiểm không kém câu nói của bà Vỹ nên người thông minh hiểu ra sao cũng được.

Con Ông tin là sau trận đánh hội đồng của các bà trên, ông Nghị Giải sẽ còn lãnh nhiều đòn hội chợ khác, thế là cuộc đời ông Giải coi như đi đứt, làm thân phận đàn ông trên vào ai cũng được nhưng chó bao giờ trên vào.. ló, vì trên vào ló là sẽ bị ăn đầu và o ló mà chết. Bài học của ông Giải là bài học chung cho tất cả những thằng đàn ông trên cái cõi đời này. Đàn ông nói theo một bà Dân Biểu đệ nhất Cộng Hòa thì, từ một cái lỗ mà ra, lớn lên chỉ thích chơi đáo ló, rồi tới ngày hai năm mươi cũng sẽ lại chui xuống ló.

Ông Nghị Sĩ Giải hãy học thuộc câu thơ này của Bà Hồ xuân Hương CON ONG xin lỗi viết chửi đi một chút cho nó hợp cảnh hợp tình.

« Anh Nghị tỉnh, anh Nghị say
Sao anh chọc lỗ giữa ban ngày
Này này chửi bảo cho mà biết
Chấn ấy hong hùm chớ mó tay »
Mó tay vào hang hùm, sướng đấy.
nhưng không cần thận nó cắn bỏ bu.

KỸ THƯƠNG NGÂN HÀNG

CÔNG TY NẶC DANH - VỐN 250.000.000 ĐỒNG GÓP ĐỦ
Trụ sở: 122, Trần Hưng Đạo — SAIGON
(Góc Nguyễn Biểu — Trần Hưng Đạo)
Điện thoại số: 98.495 - 98.496 ; QS : 60.078 - 61.421
Điện tín: INCOMBANK

- Nhận và trả mọi số tiền ký thác
- Cho vay dưới mọi hình thức
- Mở tín dụng khoản xuất nhập cảng
- Chuyên ngân
- Mở Trương Mục Tiết Kiệm

Tiế đón nề g hậu. ph. c v. mau lẹ và kín đáo

LIÊN BÀ ĐÉ RA LIÊN ÔNG, ĐỪNG CÓ MẠ LỊ!

Hai bà Tướng, một bà phó Chủ tịch nổi cơn tam bành lự tặc vì cái sự phát ngôn của ông Thượng Bùi Văn Giải, chủ tịch UBNDV Thượng viện Ông Giải đã tố cáo các bà lớn bê bối, chuyên xúi giục các ông chồng làm bậy, tham nhũng.

Cái phản ứng đầu tiên của nữ giới thiệt là như sấm sét. Bà đầm Trần Ngọc Oánh, người của Hội phụ nữ VN phụng sự xã hội, rất khác xa mí lị cái phong trào phụ nữ liên đài xưa kia đã cho rằng ông Giải cả vú lấp miệng em, đầu răng ông Giải, ngực ô-mê-ga, chả có vú về chi hết chọi, và lời nói của ông mang đầy tính cách mỉa mai liên bà.

Cũng theo bà đầm Oánh thì số dĩ có tình trạng một số bà lớn làm bậy là vì các ông lên mau quá, các bà không theo kịp.

Chu chơa! Lên mau quá thì các bà theo kịp thế cóc nào được. Cái gì cũng phải tuân tự nhi tiền. Cừ tà tà, đừng có đi đâu mà vội! Xin các ông nhớ kỹ cho. Tự hậu, đừng có lên mau quá kéo các bà nổi giận!

Sự nhận xét của bà đầm Oánh quả là tinh tế hơn xưa khi bà cho rằng, các phu nhân này đã

không ý thức được địa vị của 'lo, nên mới xảy ra những chuyện bê bối, bậy bạ từ cái lợi riêng tư cho đến chuyện bậy bạ khác như chuyện nháy dù chả hạn.

Trước những lời lẽ rất gân gáy, tụi C.O đã thảo luận với nhau trong nửa ngày về cái chữ 'nháy dù' mà rút cuộc đành chịu vì không biết cái chữ 'nháy dù' này có đồng nghĩa mí cái chữ 'nháy dù' mà đám C.O vưỡn thường đem ra xài không?

Nếu đồng nghĩa thì khoái tí quá xá!

Hai bà tướng Nguyễn Văn Là, Nguyễn Văn Vỹ cũng lên tiếng bênh vực phụ nữ và lên án ông Giải hết mình. Bà Vỹ thì cho rằng cũng có nhiều bà lớn buôn bán tảo tởu chồng nuôi con ra rít, chứ không phải là ai cũng đi buôn lậu, ai cũng đi mần

áp phe, ai cũng đêm đêm ní non thánh chết mần chồng làm bậy.

Vâng, chính thế. Đứa nào xúi chồng làm bậy, xúi chồng đi vô con đường tham nhũng thì cả nhà cả đờ nhà nó chết lẫn quay, hỏa tiễn Cộng sản sẽ rơi vô nhà nó cho nó chết banh xác nó ra.

Bà Nguyễn Văn Là thì thanh minh về cái sự buôn bán sắt cũ và vỏ đạn của mình.

Tụi C.O. thừa biết rằng, cái việc xuất cảng sắt cũ bán cho Nhật là một vấn đề hết sức khó khăn, phải có tới ba bốn Bộ xúm vào ký thì mới có giấy phép. Bà tướng Là mần ăn rất đàng hoàng, có môn bài của Nhà nước cấp.

Kể ra nếu bà Là không mần thì cũng lại có một bà tướng khác mần hộ, chứ sức mấy mà để lọt ra cho ai.

Turu chung cả ba bà đều là những bậc hiền phụ, buôn bán nay Sở mai Tần, nay sang Tây mai sang Hường Koong thiệt là khó nhọc để cho chồng được rảnh tay lo việc nước non.

Vậy xin bóc thối không có tính tiền đâu đi nhà!

Ông Nguyễn Th. một công chức trong Bộ QGGD vừa mới được đi dự Khóa I Hội thảo Thông tin đại chúng do Bộ Tê Tê tổ chức tại Trung tâm An Đông. Ông Th. cho rằng, trong cuộc đấu tranh chính trị mí bọn Cộng Sản ma cà bông, nếu miệng lưỡi mà độn khâu thì dễ đi đong lằm. Bởi vậy, sau khi đi dự về, ông Th. có rút tỉa một vài kinh nghiệm để góp phần vào việc xây dựng đất nước.

Tụi C.O. xin nhường tí tí đất đai này cho ông Th.

THUYẾT TRÌNH VIÊN ẨM Ớ THỊT BÒ VIÊN

Tôi nhờ phước đức của ông bà để lại nên được Bộ tôi đề cử cho đi dự Khóa I Hội Thảo Thông Tin Đại Chúng trong tuần qua do Bộ Thông Tin tổ chức tại Trung Tâm An Đông. Trong bất cứ một lớp học tập tuyên truyền chính trị hoặc khóa hội thảo nào thì một trong những yếu tố quan trọng đem đến sự thành công rực rỡ hay thất bại nào nề là vấn đề thuyết trình. Tự cổ chí kim, từ lớn tới nhỏ già tới trẻ ai ai cũng biết điều đó, nhưng không biết

Bộ Thông Tin là Bộ ăn nói có nhớ tới điều căn bản ấy không hay là già vờ quên hoặc là đã cố ý xem công chức hội thảo viên là những khúc gỗ đặt đầu gối đó, những con vịt nghe sấm, nên đã bắt chúng tôi ngồi suốt một tuần lễ để nghe đọc nghị định, sắc lệnh... Ngoài ông phụ Tá Thông Tin Chung Đức Mai mở màn, bề mạt khá hấp dẫn, và ông Võ Đại Tôn vô cùng xuất sắc trong đề tài Thế Đứng của Người Quốc Gia, đã trở tài hùng biện mỗi lời là một

ngọn lửa đốt cháy con tim công chức già nua héo hắt vì kiệt sức của chúng tôi, còn các « vị » thuyết trình viên khác đã cố biệt tài ru chúng tôi vào những giấc ngủ đờ người. Đứng ra phải gọi cho chính danh quý vị này là Độc Bài Viên (xin đừng sấp lộn là Thịt Bò Viên), ăm a ăm ớ, trật lên trật xuống, như các ông thầy đồ gặt gù dạy trẻ lên năm trường làng. Chỉ cần nghe ông Thanh Tra Trưởng khề khề ề a năm ba câu hoặc nghe cái ông gì đó ờ ờ giọng rao mí Quảng Nam là ta đủ ngủ được một giấc ngon rồi. Bộ Thông Tin là Bộ Tuyên Truyền Chính Trị mà chọn các Tô Tần ấy đại diện đi thuyết trình thì một là dành nghề của vú em ru thẳng cu cái tèo ngủ trưa hoặc là làm ông kẹ nhát ma, hai là làm cho Cộng Sản thừa thế xông lên đấy quý vị ạ. Xin Quý Bộ nghiên cứu lại giùm vấn đề này mới mong đấu tranh chính trị với địch và tuyên truyền với dân được. Không lý Bộ Thông Tin mà hết Thuyết Trình Viên rồi sao?

Lời tuyên bố yếu nhất của ông Phó Nội Vụ

PHÁ CHUÔNG CỌP CÔN SƠN để nói lên lòng nhân đạo của Chính phủ Cộng Huế

TIN... ĐỌC

THIÊN KHÔI PHỤ TRÁCH

TÍNH CHIA LẺ ĂN VỚI NHAU

Cả 16 liên danh vừa quyết định không nói chuyện công khai trước các cử tri mà chỉ nói trên Ti Vi, đài phát thanh và hộp báo, Ti vi và đài phát thanh là công cụ tuyên truyền của nhà nước, các anh, các chị có quyền lên đó mà sửa, nhưng các anh, các chị tính họp báo để trình bày đường lối, mong nhờ báo chí phổ biến thì các anh, các chị quả là ngu quá rgu, báo chí là những cơ quan của tư nhân, cóc phải là công cụ của nhà nước, vậy các anh chị tính "sài gra tủyt" sao được.

Cái chuyện các anh điu dám nói chuyện trước cử tri là vì các anh chị hèn, hèn bởi chính các anh chị biết những người trong liên danh toàn là bọn ăn không nên đói, nói chẳng nên lời, ra trước dân chúng nói chuyện sợ bị dân chúng kẻ cho những cái tù đứng vào mồm thì chỉ đứng ngịch mặt ra, dèch biết làm sao mà đỡ. Thử hỏi những Cựu Nghị Sĩ như Nguyễn Văn Mãn, Tôn Thất Uẩn, Phạm Văn Triền, Đào Đăng Vỹ, Vũ Ngọc Ánh lấy thuốc gì mà chữa khi bị cử tri hỏi về những vụ công du làm áp phe, những vụ tại sao mà cầm, mà chỉ ngậm miệng ăn tiền suốt ba năm làm Nghị đã không tranh đấu gì cho dân cho nước.

Cái hèn thứ hai là các anh chị sợ đi vận động nói chuyện với cử tri ở các tỉnh, chẳng may bị rớt máy bay, chìm tàu, ăn bánh xe Mỹ hay sợ đạn V.C. Hèn như thế mà dám vác mặt ra tranh cử kể cũng

có liêm sỉ thật!

Lý do cuối cùng các anh chị không chịu đi, là sợ tốn tiền đi chuyên, ăn ở, nhất là nhiều kẻ trong liên danh đã

không chịu góp tiền, còn tiền nhà nước phát, các anh chị tính chia sẻ ăn với nhau.

Những thằng hèn, chết cha nó đi.

người biết khá nhiều im lặng TIỀN MẮT TẬT MANG

SAIGON. Vụ ông Nghị Bửu đáp đầu bọn tham nhũng trong Điện Lực công ty đã lời ra nhiều tài liệu ghê hồn, bọn tham nhũng gồm toàn tay gộc đã cấu kết hơi kỹ với bọn Tây nhà đèn cũ để mặng dẽ hàng trăm triệu, trong lúc điện Sài Gòn bị cúp liên miên.

Dân Sài Gòn nghe những chuyện như vậy khoái lắm, chỉ mong ông Bửu khai thêm nữa, nhưng ông Bửu nói ông chỉ biết có một vài vụ lớn như trên thôi, còn có những người thuộc loại biết quá nhiều biết kỹ hơn nữa, nhưng chẳng

hiều tại sao những vị này cũng là đại diện dân lại im lặng, ông Bửu không nói tên hai đại diện dân đó là ai, nhưng ai cũng biết người thứ nhất là ông Nghị Sĩ Trần Ngọc Oánh cựu Tổng Trưởng Giao Thông Công Chánh, và người thứ hai là Dân Biểu công tử Trần Quý Phong công cán ủy viên Bộ này dưới thời chánh phủ của dân nghèo.

Nghĩ sao đây hai ông Trần Ngọc Oánh và Trần Quý Phong, chẳng lẽ những người biết quá nhiều trong vụ này lại im hơi lặng tiếng.

VŨNG TÀU. Trên bãi biển Vũng Tàu một buổi chiều chủ nhật, công tử Rùa Hoàng kim Lân ngồi nhậu lai rai với anh hai chủ tịch nghiệp đoàn. Công tử Lân mặt buồn so khi nhìn xuống những giòng chữ trên báo Những giòng chữ quạt mình hết sức đau đớn. Công tử Lân nói là đã mất cho một nhà báo nào đấy 300 ngàn để nhà báo này vận động với các báo khác đừng bới móc công tử nữa. Nhưng chẳng hiểu ông nhà báo kia vận động

ra sao mà công tử cứ bị lời ra làm bia đẽ bắn. Công tử than với anh hai: Thật là tiền mất tật mang.

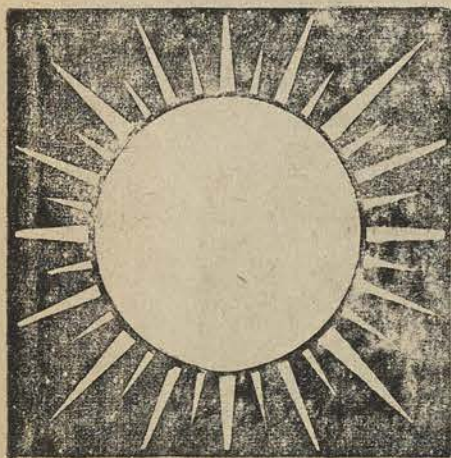
mà phá bỏ chuông cọp thì từ trước tới nay chúng ta thiếu lòng nhân đạo sao, và hơn nữa lòng nhân đạo của chính phủ ta chỉ sống dậy sau khi hai anh Dân Biểu hồn lảo Mỹ đi thăm chuông cọp Côn Sơn về Mỹ làm tùm lum tà la, và bọn CS được trốn quạt chánh sách cải huấn của ta hết nước.

Cũng trong buổi thuyết trình này còn có cả mục chiếu một đoạn phim ngắn về sinh hoạt tại trung tâm cải huấn Côn Sơn, ông Đại Tá Giám Đốc Nha Cải Huấn nói là sinh hoạt thường nhật thế nào chiếu thế đó, không có trình diễn không có dàn cảnh và theo hình ảnh trong phim thì đời sống của tù nhân Côn Sơn quả là đời sống thần tiên.

Nhưng với những ai chưa ra chơi Côn Sơn như đi một chuyến du lịch đổi gió thì có thể tin được, còn phóng viên Tin Độc Con Ong đã từng theo một phái đoàn ra Côn Sơn điều tra và ở lại ba ngày thì thấy rõ ràng một điều, cuốn phim đã được quay với nhiều diễn viên đấy. Diễn hình là những bữa ăn, trong phim thấy thức ăn ế hẽ, nóng sốt, nhưng thực tế phái viên Con Ong đã thấy những bữa ăn rót nước mắt, cả một "tieu" đời tù sau khi đi làm rừng về đã ngồi quây quần chung quanh một cái thau bằng thiếc, trong thau chỉ có những cọng rau cải rừng đắng ngắt anh em đã chăm với chút mằm nếm mằm chất vì pha quá nhiều nước muối, đó là một bữa ăn trong trại ba, còn những bữa ăn trong trại lều vài trên đường đi tới mộ nhà Cách Mạng Nguyễn an Ninh thì còn thể thảm hơn, anh em chỉ ăn với mằm nếm pha loãng. Vì ăn uống « no đủ » như trên nên tù nhân người nào người đó xanh mét y như ngọn rau cải rừng.

Trong buổi thuyết trình này còn nhiều chuyện hay nữa nhưng đó chỉ là những chuyện trong lai đẹp theo kiểu nói của thầy bói.

LIÊN DANH I MẶT TRỜI

MẶT TRỜI

Liên danh MẶT TRỜI gồm những thành phần đại diện của nhiều tôn giáo và đoàn thể ở khắp các địa phương kết hợp với nhau trong tinh thần đùm bọc và giúp đỡ lẫn nhau để đem lại lợi ích cho Quốc gia, thanh bình và hạnh phúc cho toàn dân.

- Chủ trương:
- 1— Đoàn kết tôn giáo, sắc tộc, địa phương, đem đạo lý bồi dưỡng xã hội, quyết tâm tranh thủ một nền hòa bình lâu bền trong công bình và tự do.
 - 2— Tích cực nâng đỡ giới quân nhân và công tư chức là những giới đã đóng góp nhiều cho đất nước, đãi ngộ xứng đáng thương phế binh và cô nhi quả phụ; sớm hoàn tất một quy chế quân đội.
 - 3— Cải tạo xã hội trong công bình và tiến bộ, bảo đảm cho giới lao động những hưởng thụ xứng đáng; phân phối lợi tức một cách công bình; thiết lập chế độ an ninh xã hội.
 - 4— Nâng cao mức sống của nông dân để giảm thiểu sự cách biệt giữa nông thôn và thành thị; hữu sản hóa nông dân, máy cày cho người cày, điện khí cho nông thôn.
 - 5— Phục hưng nền kinh tế quốc gia qua các chương trình đầu tư hợp tác, tăng gia sản xuất và phát triển kỹ nghệ, nhất là những kỹ nghệ liên quan đến nông nghiệp; thiết lập một chế độ thuế khóa hợp lý.
 - 6— Cải tiến bộ máy hành chánh từ trung ương đến địa phương:

- Về nhân sự: phải có sự thuần nhất đồng lòng, tinh thần đồng đội và kỷ luật ở mọi cấp chỉ huy;
- Về cơ cấu: cải thiện mối liên hệ giữa các cơ cấu của quốc gia; giản dị hóa guồng máy hành chánh vốn quá nặng nề để tránh nạn «con rùa» và nạn tham nhũng đồng thời nâng cao hiệu năng công tác thực hiện các kế hoạch và chương trình của quốc gia.

Nguyên quyết tâm đi đúng các chủ trương và đường lối trên.

CÁ KÊ DÊ NGÔNG

● THÂM CẢNH XÃ HỘI KHI HÒA BÌNH

Trong một bài trước, tôi đã viết về ác mộng hòa bình. Chỉ vì ông Quốc Vụ Khanh Vũ Quốc Thúc, đã trình bày trước Hội Đồng Văn Hóa và Kinh Tế, rằng chúng ta chưa có một chương trình hậu chiến. Rồi đây, hơn một triệu người cầm súng sẽ được giải ngũ tập thể. Không cần phải kể lẽ dông dài, chúng ta cũng đã biết cái xã hội này sẽ đi tới đâu rồi.

Nay ông Quốc Vụ Khanh đã cải chính... Ông nói rằng, tất cả mọi kế hoạch, chương trình, đều được phát ra từ một dinh lớn lắm, thuộc quyền Người đứng đầu cả Nước. Quan tể tướng, quan Thượng thư cho tới sai nha, đều chỉ là những kẻ thi hành kế hoạch của Người. Nói tóm lại, các quan chỉ là những cái máy. Bấm vào cái nút, máy chạy. Không có người bấm nút, máy sẽ nằm ì ra một đống. Càng nghe nói, nghĩ càng thấm thương...

Như vậy, chúng ta không thể trách được quan Thượng thư không Bộ, tức là Ngài Quốc vụ khanh Vũ quốc Thúc. Chúng ta chỉ có thể trách Người. Than ôi! Sự phân chia công việc, chính là đầu mối của tôn ti, trật tự xã hội và gia đình. Ở trong nhà, đây tờ trai thì đi cấy ruộng, đây tờ gái thì giữ việc pha trà, hầu nước. Ông chủ chỉ có nhiệm vụ chỉ huy cái đám nhân loại làm công ấy. Cũng như ông Tướng, không thể lo việc thường vụ. Ông quan Thượng thư không thể lo chuyện thảo văn. Có lẽ vì chuyện kiêm nhiệm quá nhiều của Người, mà chúng ta phải giạt mình sợ hãi khi nghĩ đến thâm cảnh xã hội khi hòa bình.

Tôi đã «phỏng vấn» rất nhiều người bạn : hòa bình rồi, có ở lại thành phố hay không?... Trong số mườì người tôi hỏi, thì may ra mới có một người, có ý định rời bỏ thành phố. Nhưng ra đi, không phải là ra đi hẳn. Lâu lâu, vẫn phải trở về... Cái tiện nghi và cơ giới, là sức mạnh trời buộc con người. Không thể thiếu được những buổi tối, ngồi ung dung nhàn hạ, ngồi coi một «show» trên Tí Vi. Không thể thiếu được ánh đèn điện, dù rằng chỉ là một thứ điện cầu, vàng vọt, chiếu thấp thoáng bóng người lên tường mỗi khi có cơn gió đông đưa. Không thể thiếu được trông mỗi bữa cơm, một li nước đá lạnh... Đây là chỉ kể sơ qua vài ba thứ, mà đồng quê không cùng cấp nổi. Thói quen, với con người, mới đầu chỉ là những sợi tơ, dần dần sẽ biến thành những sợi giây xích.

Như vậy, khi hòa bình, chắc chắn là thành phố sẽ càng thêm đông người. Kẻ quen với tiện nghi thì ở lại. Kẻ thêm tiện nghi thì trở về. Kẻ chưa biết tới tiện nghi, sẽ tìm đến với tiện nghi, để lẫn mình vào đó như một con ruồi lẫn mình vào lưới nhện, khó lòng mà gỡ cho ra. Văng vẳng câu thơ ngày xưa của Nguyễn Bính: Hôm qua, em đi tình về. Hương đồng, cỏ nội bay đi ít nhiều. Lời thơ mộc mạc mà thấm thía.

Trong một nửa tháng nay, theo một đoàn quay phim, tôi đã chạy đi, chạy về trên quốc lộ số 1. Con đường Nha Trang, Cam Ranh thật yên lành. Đất nơi miền Trung vốn chật hẹp, nên rất quý. Ấy vậy mà suốt dọc con đường, tôi không bắt gặp một bóng dáng nông phu, cần cù cấy ruộng, hay một bóng dáng mục đồng ngồi trên lưng trâu, thổi sáo, như những bức tranh quê hương ngày xưa. Hình như

dân Giao Chỉ đã bỏ đất... Chính sách người Cày Có Ruộng không biết đã đi về đâu? Hay chỉ là đạo luật làm ra để mà chơi, làm ra để Người đứng đầu cả Nước đóng 1 xen hoạt cảnh, tươi cười trao bằng khoán đất cho nông dân. Cái quan trọng nhất vẫn là làm sao cho ruộng có người cày.

Tôi nghĩ tới một cái vòng lẩn quẩn Nhà Nước truất hữu hóa ruộng của điền chủ, mua lại đất của điền chủ, phát cho nông dân. Người nông dân không có vốn canh tác, thấy lợi tức kiếm ra bằng nghề nông không được bao nhiêu bỏ nghề nông, chọn một nghề khác, lại bán đất cho điền chủ. Những người điền chủ lại dùng tiền của Nhà Nước trả cho ngày trước, mua lại đất của nông dân. Kết quả lại trở về chỗ cũ, giống như lúc chưa có luật Người cày có ruộng. Chỉ khác ở chỗ là Nhà Nước mất đi một ít tiền, và người nông dân tự nhiên hưởng được chút ơn mưa móc. Còn các ông điền chủ vẫn «cốt khí lại hoàn cốt khí».

Khi hòa bình, các đàn anh Cờ Hoa sẽ giảm ngay viện trợ. Điều đó, không thể trách được đàn anh. Chỉ nên cảm ơn đàn anh, vì đây là dịp chúng ta thử sức, tập đi trên con đường tự túc, tự cường. Chúng ta phải làm sao cho gạo Mỹ hết dài, hết tròn biến mất trong nồi cơm của gia đình Giao Chỉ. Muốn như vậy, thì chỉ còn có cách là cơ giới hóa ngành nông nghiệp. Phát không cho mỗi làng, mỗi xã áp một máy cày, huấn luyện nông dân sử dụng cơ giới, ngay từ bây giờ, may ra chúng ta mới tránh khỏi chết đói. Hưởng được hòa bình, không chết vì súng đạn, mà lại chết vì đói, đó chính là một đại thảm kịch.

Tôi không phải là một người bi quan. Mà cũng phải là một con người lạc quan thái quá, chép miệng, thốt ra một câu : trời sinh voi, trời sinh cỏ, hoi đâu mà lo. Nhưng có một sự gì làm tôi phải chú tâm một cách đặc biệt. Tôi viết về thâm cảnh xã hội khi hòa bình, vì phong trào hòa bình hiện nay đã sôi nổi quá rồi. Đến như Lực Lượng Đại Đoàn Kết cũng còn xuống đường đòi hòa bình, thì có thể nhìn thấy chim bồ câu trắng sấp vỗ cánh tung bay rợp trời.

Nhưng làm sao tránh được thâm cảnh xã hội khi hòa bình? Tôi đi lính đã gần hai chục năm. Ở lại thành phố thì với sức học không đung đầy chiếc lá đa, khó lòng mà dành chỗ tốt với các thầy khoa bảng, chưa từng đi lính. Về quê, xin được làm người cày có ruộng, thì lại không biết đi cày. Có lẽ chỉ còn có một cách rất thích hợp cho những kẻ biết bắn súng như tôi, là đi ăn cướp. Nhưng tôi rất mong rằng thâm cảnh ấy không bao giờ có thể xảy ra.

Khi Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục và Kinh Tế được thành lập mà Ngài Chủ tịch là Đức Phó Vương, tôi đã tưởng rằng, điều khuyến cáo đầu tiên đưa cho Nhà Nước, là một chương trình Kinh Tế Hậu Chiến thật qui mô và thực tế. Nhưng tôi đã lầm. Điều khuyến cáo mà Hội Đồng đưa ra, chỉ là những điều Văn Hóa và Giáo Dục làm cần, những thứ mà không thể bỏ vào nồi, nấu lên thành cơm cho cả nước này nhai được. Còn các ông Kinh Tế nơi Thượng Viện, thì lại đang thảo luận tới việc khai thác mỏ dầu hỏa mãi tận ngoài khơi... đảo Phú Quốc. Không hiểu rồi đây, toàn dân Giao Chỉ đói là người ra, thì mỏ dầu của các ông, liệu có phun được lên được tí dầu nào không? Hay chỉ đủ số «t

săng», đổ vào xe hơi của các ông mà thôi.

Tôi hỏi một em điếm :
— Hòa bình rồi thì các em còn hành nghề nữa không?

Em thật thà trả lời :
— Làm sao mà còn hành nghề được nữa hở anh? Chúng em chỉ sống nhờ lính kê cả lính nội hóa lẫn lính nhập cảng. Hòa bình rồi thì hết lính. Lính nhập cảng thì về nước. Lính nội hóa thì giải ngũ. Lúc đó, lính phải lo việc người cày, cấy ruộng nhà, ai còn có tiền có thì giờ thăm tới cái «nhất thốn thõ». Thấy các thầy, các ông cách mạng đòi hòa bình, chúng em đang lo... thấy mẹ.

Tôi ồm ồm mách nước :
— Anh có một cách giúp em với các bạn em...

Em điếm sáng mắt lên :
— Cách nào, anh chỉ giúp chúng em đi?

— Chỉ còn có một cách là em và bằng hữu, vác cái «nhất thốn thõ», tới Bộ Xã Hội, bắt đền ông Tổng Phiêu.

Tôi nói như vậy vì cách đây ít lâu, ông Tổng Phiêu đã có một chương trình công quản gái điếm. Bộ Xã Hội đã định biến các em điếm thành một loại công chức có chỉ số lương, có tiền hưu trí. Chỉ khác với công chức, là càng thâm niên thì chỉ số lương càng tụt xuống. Ông Tổng đã định mở những Trung Tâm Du hí vĩ đại thí điếm sẽ là Vũng Tàu hay Nha Trang. Không hiểu sao, một chương trình vĩ đại và hay ho như thế, ông Tổng Phiêu không mang ra thực thi. Nếu mang ra cũng tránh được một thâm cảnh xã hội khi hòa bình.

Gái đi, ma cô là những mụn lở loét của xã hội. Khi hòa bình sẽ không còn thuốc chữa. Xã hội này sẽ đầy những kẻ bắt lương. Cướp giạt ngoài đường sẽ là một nghề «hòa bình» của đám ma cô thất nghiệp. Ăn cắp giữa chợ, sẽ là nghề «hòa bình» của lũ điếm không tìm đâu ra khứa. Và những vụ làm ăn to lớn như cướp ngân hàng, tổng tiền làm loạn, sẽ là một nghề «hòa bình» của những thằng như... tôi kể đã dăng cả một nửa đời người cho ba thước ka ki.

Còn nhiều... nhiều nữa. Những đám con lai, lai trắng, lai đen, lai... quốc tế, ai sẽ là người chịu trách nhiệm? Hay là chúng sẽ sống vất vưởng, ngày ngày lang thang đầu đường xó chợ, để trưng bày một chiến tích của cuộc chiến tranh dai dẳng kéo dài trên đất Giao Chỉ. Như một con dấu chín đóng vào da thịt con người. Như vết ố ố mực khô rữa của lịch sử. Như một sự làm lở của một thế hệ. Hỡi các bác chỉ tôn ở trên cao vòi vọi! Hãy cúi xuống, nhìn xuống cái xã hội rách nát này! Hãy dọi một ánh đèn, dù chỉ mờ mờ nhân ảnh, để chúng tôi thoáng nhìn thấy tương lai! Niềm tin của chúng tôi đã thực sự phá sản hết rồi.

